

LBRIS

We know
books

Colecția Poesis

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DINGA, EMIL

De verborum natura = Despre natura cuvintelor : poezii /
Emil Dinga. - București : Ideea Europeană, 2025
ISBN 978-630-333-154-6

821.135.1

EMIL DINGA

De verborum natura

*

Despre natura cuvintelor

Poezii

IDEEA
EUROPEANĂ
București, 2025

nu voi mai fi un lucru al
lumii), voi arăta ca un
pom împodobit
cu întreaga lume.
Mă gândesc că, de fapt,
asta am vrut de la
început (dar am tot amânat,
cât am fost unul
dintre lucrurile lumii),
anume ca lumea să
ia forma mea de om
(nu eu să iau forma ei de lume),
prin umplerea mea cu lumea
însăși. În felul acesta,
voi lua întreaga
lume cu mine – oare nu
e asta întocmai
nemurirea?

Cuprins

Primus.....	7
1. Nașterea cuvintelor	9
2. Copilăria cuvintelor	31
3. Iubirile cuvintelor	53
4. Tristetele cuvintelor	75
5. Tăcerile cuvintelor	97
6. Metamorfozele cuvintelor	119
7. Anamorfozele cuvintelor	141
8. Dansurile cuvintelor	163
9. Cântecele cuvintelor	185
10. Neînțeleșurile cuvintelor	207
11. Cuvintele cuvintelor	229
12. Înțeleșurile cuvintelor	251
13. Urmele cuvintelor	273
14. Înțelepciunea cuvintelor	295
15. Îndepărtarea cuvintelor	317
16. Plecarea cuvintelor	339
17. Uitarea cuvintelor	361
18. Moartea cuvintelor	383
19. Singurătatea cuvintelor	405
20. Amintirea cuvintelor	427
21. Învierea cuvintelor	449
22. Necuvintele cuvintelor	471
Ultimus	493

PRIMUS

Aș vrea doar să fiu,
Nimic să nu știu –

De ce am venit,
La ce sunt sortit,

Ce grijă-mi revine
Și față de cine,

Păcate de am,
De țin de vreun hram,

Un drum de făcut,
Primit la-nceput,

De dus vreun cuvânt
În negrul mormânt,

Ce am de-nvățat,
În lung și în lat,

De am de iubit,
Sau de suferit –

Aș vrea doar să fiu
Ca iarba de viu,

Să-mi fluture vântul,
Să-mi tânuie cântul,

Să n-am întrebări,
Doar treceri de stări,

Să nu știu regretul,
Să simt doar concretul,

Și-n cele din urmă
(Un ins într-o turmă),

Să nu știu c-adorm
Sub timpul enorm,

Ci doar că răsar
Ca iarba, iar, iar...

1. NAȘTEREA CUVINTELOR

Nașterea cuvintelor (1)

Lucrurile stau să se
nască, știi asta
pentru că văd
bolborosind suprafața
lacului, seara, în
lumina sedefie, dar
bolboroseala se închide
la loc, resemnată.
Lucrurile stau să se
nască, știi asta
pentru că văd aerul
zvâcnind, din când în
când, ca și cum ar
vrea să scoată un sunet,
dar zvâcnirea se
închide la loc, dezamăgită.
Da, lucrurile stau se
nască, știi asta pentru că
țărâna câmpului
freamătă, abia simțit, ca

și cum ceva, pe dedesubt,
ar vrea să ițească, dar
freamătul se închide
la loc, neputincios.
Nici un lucru nu se va putea
naște, până când
numele său nu va suna
pe deasupra lumii,
lucrul vine întotdeauna
în urma cuvântului,
el iese, de fapt,
din cuvânt, ca dintr-o
placentă
primordială.

Nașterea cuvintelor (2)

Un boț de pene
iscă, brusc, din țărână,
mi se așază în
palmă și așteaptă, cu
ochii cufundați în
ochii mei. Întreaga mea
ființă se oglindește
în ochii mici,
liniștiți și rugători. Dar
ce așteaptă de la
mine, ce vor să mă
roage? Am stat așa eoni
(sau poate doar o
clipă), două ființări,
față în față, ochi în ochi,
nedumerire în nedumerire,
până când, deodată,
am înțeles – boțul
de pene voia
să zboare și îmi cerea

ajutorul, mă ruga
să-l ajut să zboare.
Atunci mi s-a născut, în
gând, cuvântul zbor
și, în clipa următoare,
boțul de pene a
țâșnit în văzduh,
umplând lumea de
bucuria sa penată,
împlinită.

Nașterea cuvintelor (3)

Pe drumul nostru, ne
 ciocnim de
lucrurile din lume, iar
trupul (și, mai ales, sufletul)
se umplu de răni dureroase.
Rănila se hrănesc din
ele însele, la nesfârșit, nu
se vindecă niciodată,
de parcă rațiunea lor de a fi
este să dăinuie. Și purtăm,
 astfel, pe mâini, pe
 picioare, pe zâmbete, pe
 doruri, pe iubiri, pe
tristeți, pe singurătăți, răni
 perpetue. Rănila au
devenit, cu timpul, organe ale
trupului (și ale sufletului),
 așa încât începem să
ne obișnuim cu noul nostru
trup (și suflet), nu ne mai

pare nimic neobișnuit.
Ne uităm la celelalte
 lucruri din lume,
toate sunt pline de răni,
 sunt rănite de alte
 lucruri din lume, în
drumurile lor prin viață.
Din când în când,
privind mai mult la o rană,
 dorim să-i dăm un
 nume, ca și cum ne-am
juca – imediat ce-i dăm un
 nume, rana dispăre, în
 locul ei rămâne o
mică cicatrice, amintire
 a vremii când nu
 avea un nume.

Nașterea cuvintelor (4)

Ochii poetului trec
peste plinurile
lumii, cu dragoste și
blândețe, iar plinurile lumii
se așază la locurile lor,
cuminți și încrezătoare,
îmbrățișate de
lumina ochilor poetului.
Între plinuri, ochii
văd, deodată, un gol, o
lipsă – albina, obosită de
zbor nu are unde să
se oprească, măcar pentru
o clipă – atunci, ochii poetului
caută, în toate părțile,
un loc pentru
albina epuizată de
zbor, razele ochilor
caută, cu înfrigurare, un
plin pe care făptura

să se așeze, oricât de puțin
timp. Dar toate plinurile
sunt deja ocupate.
În cele din urmă, vede
acel loc rămas gol
și atunci, cu ochii fixați
pe acel gol, pe acea lipsă,
vede, în mintea lui, o floare –
și spune: să fie o floare.
În locul aceluia gol
se ridică, primitoare ca
un cuib, floarea, iar
albina poposește,
recunoscătoare, între
petale. Ochii poetului sunt,
acum, mulțumiți –
lumea s-a mai umplut
de un plin.

Nașterea cuvintelor (5)

Aceeași zăpadă toarce
caierul cerului,
dar observ, deodată,
surprins, că nu mai este
la fel de albă ca
atunci când eram copil
și stăteam sub țârâitul
ei până începeam
să semăn cu un om de
zăpadă –
mă gândesc să-i spun
zăpadă tristă (poate e tristă
că nu mai sunt copil,
așa cred).

Aceeași privire îmi
scaldă făptura,
dar observ, deodată,
surprins, că ochiul tău
e ciobit într-un colț,
precum cubul

poetului gingaș –
mă gândesc să-i spun
ochi neîntreg (poate chiar
eu sunt neîntregirea
lui, așa cred).
Același gând îmi gădilă
ființa, dar observ,
deodată, surprins, că
gândul nu mai
vrea să se nască – mă
gândesc să-i spun
gând neîncrezător (poate
nu mai are încredere
în mine, așa
cred). Dar acum, după
ce le-am numit
pe toate, în lume e mai
multă liniște.